

INGEZONDEN.

HET NIET-AANGEVEN VAN EEN ONGEVAL.

Het heeft mij eenigszins verwonderd, dat in een der beide rubrieken „beroepsbelangen” of „ongevallenwet” — in de eerste rubriek zou het m. i. meer op zijn plaats geweest zijn dan in de tweede — geen melding is gemaakt van de uitspraak van den Hoogen Raad van 15 Februari jl., waarbij de directeur van een industriele onderneming te Deventer ontslagen is van alle rechtsvervolging, betreffende een aanklacht van het niet-aangeven van een ongeval, dat in zijn verzekeringsplichtig bedrijf was voorgekomen. Op zichzelf zou dit feit in dit *Tijdschrift* niet behoeven besproken te worden, maar de motiveering van die uitspraak, evenals van de daaraan voorafgaande vrijspreekende vonnissen van de Arrondissements-Rechtbank te Zutphen en van het Kantongerecht te Deventer, bewegen zich zóó zeer op geneeskundig terrein en wijken zóó ver af van de meening van een groot aantal artsen, die met de ongevallenwet te maken hebben, dat het, dunkt mij, wel wenschelijk is deze zaak hier niet geheel met stilzwijgen voorbij te gaan.

Het geval betrof een werkman, die gedurende den arbeid in de fabriek zijn rechter hand had verwond, die daarvoor herhaalde malen door een geneesheer (i. c. den fabrieksarts, maar op de uitspraak heeft het geen invloed gehad of het deze was of een ander geneesheer) was behandeld, die gedurende eenige dagen de verwonde hand niet heeft kunnen gebruiken, maar in een mitella heeft moeten dragen, zoodat hij zijn werk alleen met de linker hand kon voortzetten, terwijl verder uit het getuigenverhoor is gebleken, dat de geheele genezing ongeveer 14 dagen heeft geduurd. Een en ander zij hier vermeld ter kenschetsing van het al of niet ernstige van het geval, waarvoor nog meer tekenend is, dat de controleerende geneesheer van de Rijksverzekeringsbank, die later in het proces als getuige à charge is gehoord, verklaarde, dat hij de verwonding, in zooverre hij er nog uit het litteken en uit het verloop over kon oordeelen, volstrekt niet zoo onbeduidend vond en dat naar zijn meening het geval had aangegeven moeten worden. Uit alles blijkt dus wel, dat het letsel werkelijk niet zoo geheel onbeteekenend was, maar niettegenstaande dat weigerde de werkgever het geval aan de Rijksverzekeringsbank aan te geven, omdat hij de verwonding daarvoor toch niet belangrijk genoeg achtte. Van hooger hand werd daarop een vervolging gelast met het gevolg, dat de werkgever in alle drie instanties van rechtsvervolging werd ontslagen en wel op dezelfde gronden ongeveer, als waarmee deze zijn weigering tot aangifte had gemotiveerd, nl. dat de verwonding van te weinig betekenis was om haar als een ongeval in den zin der wet te beschouwen.

Dat is een geheel andere opvatting dan die van vele artsen. Wel hebben de geneesheeren, niettegenstaande het mede-onderteekenen van de aangifte-formulieren, wettelijk met het al of niet aangeven van een ongeval niets te maken, maar feitelijk oefenen zij hierop, al is het dan ook op een geheel andere wijze, toch een grooten invloed uit. Immers door het gemis in de wet van een nadere omschrijving van wat onder „ongeval” moet worden verstaan, hangt het al of niet aangeven van dergelijke kleine letsels eigenlijk geheel af van zuiver geneeskundige overwegingen, nl. van de omstandigheid of de prognose voor den getroffenene geheel gunstig is, van den duur der genezing, van de pijnlijkheid, enz. en komt de werkgever, indien hij geen adviseerend geneesheer aan zijn onderneming verbonden heeft, voor de beoordeeling dezer vragen bij den behandelenden geneesheer te biecht. En nu meen ik, dat wij gerust kunnen zeggen, dat de opvatting van de meeste geneeskundigen betreffende de vraag, of een letsel belangrijk genoeg is om het als een ongeval aan de Rijksverzekeringsbank te moeten aangeven, zeer veel afwijkt van die onzer officiele wetsuitleggers,

zooals die uit de vrijspraak van den directeur der Deventersche fabriek is gebleken. Een verwonding toch, zooals van den getroffen werkman uit deze zaak, zou zeker door bijna alle artsen als een ongeval in den zin der wet zijn beschouwd en den werkgever duidelijk zijn gemaakt, dat het aangegeven moest worden, en toch blijkt, dat alle rechterlijke autoriteiten, die er hun oordeel over moesten uitspreken, en zelfs het hoogste ressort in deze, het ongeval daarvoor van te weinig beteekenis achtten.

Ik zelf, die als adviseerend geneesheer eener groote industriele onderneming over een belangrijk aantal ongevallen advies heb moeten geven, zou omtrent een geval als het Deventersche zeer waarschijnlijk geraden hebben, het *wel* als een ongeval aan de Rijksverzekeringsbank te melden, maar als ik daartegenover stel, hoe dikwijls de verontwaardiging van collegae opgewekt wordt, indien een verwonding *van veel minder beteekenis* dan de bovenstaande *niet* wordt aangegeven, hoe dikwijls zij hun invloed aanwenden om veel minder belangrijke gevallen *wel* aan te geven, dan geloof ik toch, dat het wenschelijk is, deze opvattingen der geneeskundigen omtrent de verplichtingen van de werkgevers in zake de ongevallenwet eenigszins te wijzigen. Want het blijft meestal niet bij verontwaardiging alleen, maar dikwijls wordt niet onduidelijk te kennen gegeven, dat de werkgever, door zoo'n ongeval niet aan de Rijksverzekeringsbank te melden, aan zijn verplichtingen tekortdoet, dat hij de wet ontduikt en door deze handelwijze tracht in een lagere gevarenklasse te komen.

Het is, dunkt mij, na het vonnis van den Hoogen Raad wel duidelijk, dat dergelijke beschuldigingen op zijn zachtst genomen onwaar zijn. De werkgever komt zijn verplichtingen volkomen na en handelt geheel in overeenstemming met de bedoeling van de wet, indien hij dergelijke kleine ongevallen *niet* aangeeft. En vooral de laatstgenoemde aantijging, dat de werkgevers door dergelijke handelingen trachten in een lagere gevarenklasse geplaatst te worden (waaronder men natuurlijk verstaat in een lagere klasse, dan waarin men behoort te staan), komt door de uitspraak van den Hoogen Raad al in een zeer eigenaardig licht. Immers het blijkt daaruit wel, dat bij de meeste ondernemingen allerlei kleine ongevallen *ten onrechte* aan de Rijksverzekeringsbank zijn aangegeven en dat dus de meeste werkgevers eigenlijk in een te hooge gevarenklasse geplaatst zijn, dus juist het tegenovergestelde van wat in de beschuldiging staat. En de oorzaak van die te hooge plaatsing is, dunkt mij, uit het bovenstaande wel af te leiden.

Ik had gehoopt deze zaak in de zoo verdienstelijk geredigeerde rubriek „beroepsbelangen” van dit *Tijdschrift* besproken te zien. Nu dit niet is geschied — en bij de groote keuze der onderwerpen voor die rubriek is het te begrijpen — verplicht de redactie mij zeer met het opnemen van deze beschouwingen.

Amsterdam,
16 Maart 1916.

C. H. L. BAELDE,
geneesk. adviseur van de Amsterd. Droogdokmij.

HET UITGESTELDE VOORSTEL-BINDEND-BESLUIT.

Met het oog op de behandeling in de a.s. algemeene vergadering van het in 1915 uitgestelde voorstel e van het hoofdbestuur wensch ik van hetgeen ik in de vergadering te Amsterdam had willen zeggen, hier datgene mede te deelen, dat betrekking heeft op de noodzakelijkheid eener belangrijke wijziging in de redactie. Het voorstel toch, zooals het nu luidt, is volkomen onbruikbaar ten opzichte van het afgeven van ziekenbriefjes, waarvoor het, blijkens de toelichting, zeer bepaald bestemd is. Mocht het zóó worden aangenomen, dan zal ieder Maatschappijlid rustig kunnen voortgaan net zooveel ziekenbriefjes af te geven, als hij wil. De oorzaak der gemaakte fout ligt in het samenvoegen in één besluit van het afgeven van ziekenbriefjes en het afgeven van verklaringen aan verzekeringsmaatschappijen, waardoor een verwarrende (en